

FUGIDA D'IDENTITAT

Pseudònim: **SESSIÓ DE TARDA**

Categoria **ADULTS** / Modalitat **PROSA**

Un cop més havia entrat al cinema per oblidar-se de si mateix. A alguns –a molts– el personatge en què la vida els ha convertit els desagradats profundament, però senten que han estat envaïts i sotmesos per ell –un inexorable i despòtic conqueridor– fins a un punt gairebé sense possibilitat versemblant de reversió, i tan sols mitjançant la fantasia poden intentar mantenir viu, en un racó del minvant territori de l'esperança, el tènue batec d'un altre personatge: aquell que els hauria agradat ser. Això és el que sempre –des que realment es va convertir en adult– ell havia pensat i sentit, i per això recorria amb freqüència a la màgia del cinema, tot cercant una efímera fugida d'una identitat de la qual, però, i malgrat l'aparent resignació que es pugui deduir del que fins ara s'ha dit, encara no renunciava a aconseguir escapar definitivament.

A la recerca, doncs, d'una d'aquelles momentànies evasions consoladores, de seguida, en l'obscuritat còmplice de la platea gairebé buida –sala de reestrena, dimarts a la tarda, laborable, segona sessió–, es va lliurar a la intriga de la ficció filmada i va anar passant, en un fervorós trànsit, de la inquietud a l'entusiasme i d'aquest a la satisfacció orgullosa, per acabar abocat bruscament al desencís quan, en finalitzar la projecció, es van encendre els llums i va haver de tornar a assumir la descoratjadora realitat de no ser Humphrey Bogart.

En aquell estat de decaïment per la renovada evidència de la seva insignificança, de la seva vulgaritat, va sortir del cine i va començar a caminar sense rumb fix. Necessitava un temps per recuperar-se, per ressituar la veritat i el desig cadascun al seu lloc. Però aquell dia la personalitat tramada entre la seva congènita dèria mitòmana i els sortilegis del cel·luloide semblava especialment repròpia a deixar-se relegar, a permetre-li que la reclogués de bell nou a les golfes de les frustracions, i li feia sentir, nítida i catequista, la seva veu, que, en un to d'una complicitat artera i provocadora, l'insinuava vincles, li xiuxiuejava identificacions...: "Te n'adones...? Aquest és un ús característic dels tipus

escèptics, inadaptats i solitaris, és a dir, dels essencials del *film noir*. anar a la deriva per la ciutat...”. I l’ambient, com si volgués aliar-se amb aquella veu maula, era d’allò més adequat al clima cinematogràfic del cas –*thriller*, blanc i negre *brut nature*, anys 40–, feia una nit orca i queia un plugim fredorós que li donava a la seva gavadina una justificació que ell mai no necessitava per posar-se-la, i va lamentar no haver-se decidit encara a afegir a aquella vestimenta el que és, sens dubte, el seu acompanyant per excel·lència, complement natural i arrodoniment estètic: un barret flexible, fosc, de feltre, al qual doblegar una mica la part davantera de l’ala abans de col·locar-se’l un pèl decantat. Considerava –coses seves– que la gavadina, el seu fetitxe predilecte, és un indument pedestre i malenconiós amb què es pot mantenir una o una altra relació: d’amor o d’odi, de devoció o de rebuig, segons si celebrem que ens defineixi o si temem que ens delati. És cert que n’hi ha d’entramats refinadíssims, amb sumptuosos estampats als seus folres sedencs, i amb luxosos preus; però aquestes no són autèntiques gavadines, i la seva sí que ho era: digna dels millors i més genuïns detectius privats, aquells sòlids i arrogants perdedors traçats com amb carbonet, que res no tenen a veure amb els artificiosos i sofisticats figurins acolorits als qui se sol denominar agents secrets. “Jo no seré en Humphrey Bogart –filosofava–, però la meva gavadina hauria pogut ocupar amb tota dignitat el lloc de la seva, o, deixant de banda la qüestió de la talla, de la del gran Robert Mitchum, en qualsevol de les seves més apassionants aventures. I aquestes són paraules per ser dites amb moltíssim respecte. Són paraules majors, aquestes!”.

I mentre seguia vagant a la deriva, en un reconfortant exercici de llibertat a l’abast de qualsevol butxaca –“Però no, i sé molt bé de què parlo –es vanava íntimament– de qualsevol condició”–, li va venir al cap l’Emili, un bàrman amic seu xerraire i sentencios, entonat filòsof de pa sucats amb oli, però camarada lleial, a qui no agradava la pluja, perquè mantenia que allò que comença en un dia plujós sempre acaba malament. “I sé

molt bé perquè ho diu, encara que m'ho callo, però discrepo de la seva opinió –rumiava entorn d'aquella sentència–. És comprensible que cadascú opini segons la seva experiència, és natural i lògic, però mai no s'ha de generalitzar, per molt que durant la vida les situacions es vagin repetint i sovintegin certes coincidències. A mi la pluja m'agrada, especialment la de tardor quan és fina i mansueta, i ni l'associo a cap mal averany ni li concedeixo cap altra condició premonitòria; fins i tot em complau deixar que em vagi calant, anar-la sentint a la roba i a les sabates. La pluja autumnal, a ciutat, té un color plumbós i una flaire d'asfalt tendre, i si et llepes els llavis molls, sap lleugerament a gasoil... I és que en els tipus independents i esquerps, els que vivim aïllats sota les nostres closques, se solen donar subtiletes perceptives d'aquesta mena”.

Ja era gairebé mitjanit. A les llunes dels comerços a la penombra, els llums dels automòbils i dels rètols lluminosos reverberaven i es mesclaven entre ells, s'encreuaven, se superposaven. “La majoria dels pobres diables ja s'han arrecerat a casa seva, acotxats pels seus petits ramats familiars, protegits dels riscos bohemis, i del fred, i de l'aigua –el tornava a afalagar, maliciosa, la seva personalitat clandestina–. Tret d'algun ressaguer que camina com fugint, pels carrers només quedem els altres”.

Encara amb les imatges de la pel·lícula sense acabar d'esvair-se a la memòria de les seves retines, es va aturar davant de l'aparador enfosquit d'una llibreria i va buscar un exemplar d'alguna novel·la de Hammett, o de Chandler, amb un Sam Spade o un Philip Marlowe retratats a la coberta, definits i certificats per la gavardina i el barret –va tornar a sentir impròpiament nu el cap–, però només va poder albirar les memòries d'un polític trapella, el més recent patracol d'una paridora de *best sellers* californiana, un compilació d'articles d'un periodista portafarcells, una guia astrològica... Tot carrincló, artificios i insubstancial..., tret del reflex torbador d'una silueta femenina que s'havia aturat a l'altre extrem de l'aparador i que, indefectiblement, havia de ser la d'una inquietant pèl-roja. I, al

moment, la perpètua brasa de la fantasia va avivar-se-li a la pensa: “Ara, jo hauria d’encendre una cigarreta i, malgrat no poder adornar-me amb el gest d’abreviada i flegmàtica cortesia de tocar-me amb una mà el barret per saludar la torbadora aparició, oferir-li després, alhora que treia el fum pel nas, el portacigarrets daurat –potser realment d’or, tal vegada obsequi d’alguna clienta agraïda pels meus impecables serveis–, perquè fumés amb mi i, a partir d’aquell punt, iniciar una prometedora conversa. Però no suporto el tabac –no aconseguixo que el meu aparell respiratori el toleri ni tan sols mínimament; ho he intentat molts cops, m’hi he afanyat al màxim, però sempre hi he fracassat–, i, per tant, mai no he tingut cap portacigarrets..., ni tampoc cap clienta a qui prestar impecables serveis. Potser també, abaixant ja força el llistó, podria resultar d’alguna manera apropiat, si més no com a recurs genèric, convidar-la a un xiclet; però sempre he detestat aquest infame producte groller i enganxifós; fins i tot quan era un marrec em semblava una marranada ficar-me allò a la boca. Tan sols em queda, doncs, una possibilitat, del tot heterodoxa, evidentment impròpia..., però, per això mateix, potser seductora...”. I va treure d’una butxaca de la gavadina una capseta de plàstic que contenia pastilles de pega dolça mentolada, la va obrir, va fer un parell de passes cap al seu objectiu i, sense repensar-s’hi, vaig oferir-li-la. La dona estava distreta, intentant llegir el text de la portada d’un llibre que hi havia a l’aparador, i dels seus evidents esforços ell va deduir que era curta de vista, una possibilitat que el va desconcertar. Com podia ésser miop una Gilda?... Per un moment va quedar atònit, encara que de seguida va reaccionar, la seva ment li va buscar amb urgència una explicació al cas i va trobar-hi aquesta: “El cinema no està pas obligat a delatar segons quina mena de detalls; i, a més, determinades imperfeccions poden fins i tot accentuar l’atractiu d’un conjunt superb. Per què no podien haver tingut els ulls de Gilda dues o tres diòptries?... Tal vegada, fins i tot, elles eren la causa principal de l’encís de la seva mirada; potser fos l’esforç obligat el que la feia tan intensa i torbadora”. De sobte, la dona, que fins a aquell moment havia seguit abstreta en la seva cerca visual,

va prestar atenció a la presència d'ell i al seu l'oferiment; se'l va mirar de dalt a baix, es va fixar en la capseta i d'immediat va fer mitja volta i es va allunyar apressadament. Aleshores ell va poder veure-la bé: estava més aviat grassa, era un pèl garrella i caminava d'una manera desairosa i homenenca, i la seva cabellera no era abundant i vermellova, sinó esclarissada i d'un to marronós d'allò més vulgar. No va poder fixar-se en cap altre detall, perquè de seguida es va perdre en l'obscuritat després d'haver girat un parell de cops el cap, manifestament inquieta, per comprovar que ell no la seguia. "És evident que els llops esteparis intranquil·litzem, espantem, sobretot perquè som diferents i entre la plebs domina una por congènita a allò que és desconegut", va sentenciar, satisfeta, la seva íntima veu furtiva, buscant contrapesar la decepció. I, després de tancar la capseta de pastilles de pega dolça mentolada i tornar-la a guardar en una butxaca de la gavardina, va reprendre el seu camí, no només amb el perboc ja superat, sinó obertament complagut per aquella nova evidència de la seva condició de perdedor. Perquè sentia que aquell intent de conquesta equivocat i fallit, per damunt de ser un error i un fracàs, era la demostració d'un tarannà que, en essència, el vinculava a alguns dels més substanciosos personatges del cinema i la literatura. "Que, en el fons –va concloure amb una espurna de clarividència–, venen a ser el mateix expressat en diferent format: maneres de somiar".

Seguia plovisquejant, notava ja les sabates molles i començaven a fer-li mal els peus, humits i freds, quan va passar per davant d'un bar que tufejava a fregit i es va adonar que tenia gana, la qual cosa, sumada a l'incipient dolor i el refredament, va fer que es decidís a entrar-hi. El local era gran, i ho semblava encara més perquè estava gairebé buit; només hi havia una parella sopant, un individu llegint el diari en un racó i dos joves estrafolaris a la barra. Va asseure's a una taula petita, a tocar d'un moble-gramola, just quan el gran Francis Albert Sinatra començava a cantar una història original de Bertolt Brecht: la d'un tal Mack, de motiu *The Knife*; i després de descordar-se la gavardina i

eixugar-se la cara amb un mocador, ja tenia al seu davant, netejant la taula amb una baieta, un xicot a qui vaig demanar un entrepà de formatge i una cervesa.

L'artefacte musical tenia aspecte de nou, però la seva estètica era de dècades enrere. “Per què ara és tan habitual aquest tipus de regressions?”, es va demanar, tot i que ja sabia quina seria la seva resposta: “Perquè al món se li està esgotant la imaginació”. I arran d'aquesta teoria es va fer una sèrie de reflexions –o potser era també el seu *alter ego* el qui les feia, perquè sovint era incapaç de distingir entre l'una i l'altra trinxera de la esquizofrènia– de nostàlgic desencantat, però convençut i complagut. Perquè ell, malgrat que l'admirat Sartre, des del seu parnàs parisenc, hagués sentenciat que tots els somniadors acabem per confondre el desencant amb la veritat, sempre havia cregut en l'autenticitat del seu desencant, i s'hi havia recreat.

En acabar Sinatra la cançó, un dels joves de la barra –un exemplar escanyolit, vestit amb caçadora de cuir, samarreta negra i pantalons texans amb un parell d'estrips, i guarnit amb braçalets als canells i una anella penjant de l'orella dreta– es va acostar a la gramola mentre el seu company –decorat amb un vestuari semblant i amb similars ornaments– s'empassava una cervesa amorrat a l'ampolla. I mentrestant el secall repassava els títols dels discos, ell va gosar de suggerir-li: “No estaria pas gens malament ara alguna cosa de l'Armstrong, oi, noi?...”, i va inflar les galtes i es va col·locar davant la boca una mà tancada agafant una imaginària trompeta. El noi se'l va mirar amb menyspreu i es va girar cap al seu company, que va fer un gest carregat d'agressivitat, com si preguntés si l'altre necessitava ajuda. “Vaja!... Em sembla que no t'agrada en Satchmo...”, va dir ell aleshores, esbossant un somriure. I, en un intent d'esmenar una situació que se li anava fent incòmoda, va comentar: “Sabies que a l'Armstrong li deien Satchmo?... És una abreviatura de *satchelmouth*, que ve a voler dir boca de maleta, o de sac”. El remagrit tampoc no va respondre, i després de tornar a menysprear-lo amb la mirada, va treure d'una butxaca una moneda, la va ficar per una ranura de la màquina, va

polsar un parell de tecles i va deixar anar una grolleria, a la qual després va afegir: “Quan paguis tu, poses el que et roti”. I mentre aquell malagradós personatge es dirigia un altre cop cap a la barra, va arribar el cambrer amb l’entrepà i la cervesa, i li va somriure sorneguerament. “És un conjunt”, va dir, i en veure que ell no l’entenia, li va explicar: “El que li ha dit aquell no és pas una insolència, és el nom d’un conjunt”. “Un conjunt que és diu *A prendre pel cul?*”, va preguntar ell, incrèdul. “No *a prendre* sinó *aprendre*, i cul escrit amb ca: *Aprendre pel kul*; i aquesta cançó és el seu primer gran èxit: *La inquietud del kulactiu*, de l’àlbum *Kulactivitat*. És una barreja de funk i rock”. I, sense deixar de somriure, va tornar cap al seu lloc darrera de la barra.

Aquell incident, tot i que va apreciar l’amabilitat del cambrer, el va desnonar del confort anímic en què s’havia instal·lat després de l’episodi del frustrat galanteig. “Com haurien reaccionat, davant d’una cosa així, en Bogart o en Mitchum?”, es vaig qüestionar. I no es vaig tenir compassió: “És ben cert que les aparences enganyen. La gavardina pot ser molt autèntica..., però el farcit no és gens adient”. I, entre queixalada i glop, novament deprimat –“Que en sóc, de fràgil, de vulnerable!”– va anar rumiant si alguna cosa hauria canviat en el cas d’haver entrat al local cofat amb un barret que li hagués abaixat fins als ulls una franja d’ombra, un halo d’incògnita, un indicatiu de possible amenaça...

Ja s’estava acabant l’entrepà quan els estrofolaris sense dir absolutament res a ningú, ni tan sols al cambrer, van marxar. Aleshores li van semblar dos pobres desgraciats a la recerca de la seva identitat, però no va poder evitar de pensar que no hi havia pas massa diferència amb el que ell era, i es vaig acotxar amb la gavardina; necessitava com mai la seva protecció; treure-se-la hauria estat, en aquell moment, com escorxar-se; se sentia com si no fos més que un tronat maniquí cobert per un abrigall..., però, això sí –i aquí era on s’arrapaven les restes del seu orgull, aquí mirava de seguir acollida la seva demacrada autoestima–, no pas per un abrigall qualsevol, sinó per un que fins i tot hauria pogut

representar, i molt dignament, el totèmic paper del de l'imponent Mitchum –deixant a part la qüestió de la talla, és clar– o el de l'incomparable Bogart.

Quan va tornar a sortir al carrer havia deixat de ploure, però el cel seguia encapotat, un vent a ràfegues accentuava la sensació de fred i a l'asfalt de la jungla relluïen els llums trànsfugues dels fars dels cotxes i els estàtics dels fanals. Es va ficar amb el seu desànim per un carreró curt i fosc que ferumejava a claveguera, on ulls de gats canalles brillaven, afamats i lúbrics, al voltant de bosses d'escombraries rebentades. I quan era a meitat de trajecte, un cert aldarull, invisible però proper, li va començar a arribar esqueixant l'esquerp silenci d'aquell sinistre passadís, i en sortir a l'avinguda en què desembocava va veure, a mà dreta, a una vintena de metres, un petit grup de persones esvalotades, i de seguida va copsar que s'estaven barallant. Un individu gegantí feia anar els braços com amenaçadores aspes molineres, mentre altres tres, de complexió molt més discreta, miraven de subjectar-lo, i una dona li esventava al gegant cops a l'esquena amb un paraigua, però ell no semblava ni tan sols adonar-se d'aquells tocs. Estirat a terra hi havia un quart personatge. Es va apressar a arribar fins a on eren i va veure com el grandolàs insultava el caigut, i els altres, evidentment companys de l'agressor, miraven de calmar-lo: “El mataràs! No veus que és un nyicris? Deixa'l estar, ja!”, li deien. “Fanfarró! –criava el gegant–. El que tu ets és un fanfarró! I a mi no m'agraden els fanfarrons!”. I, de sobte, com aquell que espanta un borinot, va deixar anar enrere un braç que va impactar al paraigua amb què la dona el copejava. L'instrument va sortir projectat per l'aire i la dona va arrencar a córrer sense preocupar-se de recuperar-lo.

Ell va observar l'home que era a terra: petit i escarransit, amb la cara malmesa i tacada de sang, i en absolut li va semblar un fanfarró; els qui sí li ho van semblar van ser els altres tres, que, a més, era evident que anaven borratxos. Es va ajupir per examinar la víctima, i el gegant va cridar: “Qui és aquest carallot?”. “Vinga, fotem el camp, Pep!”, va

suggerir un dels seus col·legues. “A tu què et passa, eh?”, li va demanar el tal Pep. I llavors va succeir una mena de miracle. El seu *alter ego* el va envair absolutament; ja no era el subtil fibló de la veu que l’esperonava, múrria, sinó la vessant més ferma de l’esperit que, formidable, va passar a senyorejar el seu ésser. Es va redreçar, va inflar el pit i va percebre dins la gavardina algú perfectament apropiat al tarannà de la peça. Es va sentir segur, valent i serè. Va ser una reacció pròpia d’un autèntic aventurer. Aquests rampells van lligats a una manera d’entendre i de viure la vida; alguns homes són així, i ell, en aquell moment, era, indubtablement, un d’ells. Es va encarar amb el fatxenda i, fins i tot imponent una mica la veu, va dir-li: “Tens sort que jo no sigui en Robert Mitchum, o en Humphrey Bogart, però, tot i així, encara em sobren...”. Sense ni tan sols veure venir el puny d’aquell mastodont, va sentir que se li rebentaven els llavis i la boca se li omplia de sang. El terra es va començar a moure sota els seus peus i els edificis a girar al seu entorn; es va mantenir uns instants dret i després, per bé que sense arribar a perdre el coneixement, es va desplomar. Entre el xivarri que l’envoltava, va captar algunes frases: “No fa falta que ho juris, que no ets en Robert Mitchum!”, va dir un. “I encara menys ho seràs a partir d’ara, amb els morros que et quedaran!”, va afegir un altre, i tots quatre es petaven de riure. “Anem-nos-en, Pep, que ens convé un trago!”, va sentir que deien també, i poc després van marxar, però abans de desaparèixer, hi va haver un que, quan eren ja a una dotzena de metres d’on ell havia quedat estès, li va llençar la tapa d’un cubell d’escombraries que li va passar volant per damunt, mentre –ironies de la vida– li cridava: “Té! Posat un barret, estrella de cine!”. I les seves riallades van ressonar entre les bambolines de l’escenari de la nit urbana, inhòspita i lúgubre.

L’homenet a qui havia volgut vindicar, que seguia també tombat a terra, en veure que els pinxos se n’anaven es va aixecar amb una agilitat sorprenent atès el seu aparent estat físic i va tocar pirandó, netejant-se la cara amb la bufanda. Es va fer un silenci sorrut i desolat; semblava que el bleix d’ell fos l’únic senyal de vida humana en tota la llarga

avinguda. Es va palpar el nas adolorit, i el va reconfortar notar-lo enter, però en anar a esbossar un apunt de somriure cínic i resignat, la boca ferida el va fer estremir i va escopir sang. Tanmateix, li feia menys mal del previsible en un cas com aquell. La sentia com mig anestesiada; tot ell es sentia com mig anestesiats. Se li va acudir de pensar que aquella era la situació a què es referien en el llenguatge boxístic quan deien que un tipus estava *groggy*. I, durant una estona difícil de mesurar en l'estat en què es trobava, va continuar a terra, amb l'esquena molla i freda. La gavardina que podia haver ocupat –i tan dignament!– un lloc principal a la història del cinema, era bruta, xopa i amb les solapes tacades de sang. Per fi, va recordar ben bé on era, i que a una placeta propera hi havia una font. Es va aixecar i, caminant d'una manera que a qualsevol hauria semblat la d'un ebri, va arribar fins al brollador i es va rentar la cara. La boca la li feia força mal, i tenia la impressió que s'havia empassat alguna dent, perquè notava un parell de buits a la dentadura, per bé que no recordava haver escopit res de sòlid. Va estar amb el cap sota el raig de la font una bona estona; després, va doblegar cap a dins les solapes de la gavardina per amagar les taques de sang i va reprendre el camí. Poc a poc s'anaven equilibrant les seves passes, mentre amb el mocador fet una bola contenia l'hemorràgia bucal. I ja s'anava trobant millor; masegat, però ufanós. "I és que nosaltres –pensava, en convençuda i altiva primera persona del plural, mirant de ficar en aquell *nosaltres* tot el romanticisme i tot el mite que era capaç de concebre– estem fets amb un altre motlle; no hi pot haver cap mena de dubte, sobre això".

Ja eren gairebé les dues de la matinada quan va veure llum a la finestra del menjador de casa seva. I va ser com si aquella llum fos l'il·luminés una zona de la consciència absolutament enfosquida des de feia varies hores, com si la seva ment es recuperés de la transitòria pèrdua d'una parcel·la de la racionalitat; i va pensar que la seva dona, angoixada per la incertesa, de ben segur que havia trucat a la policia; que la seva mare, i

la de la dona, també eren encara llevades esperant-lo, a punt ambdues de patir un dels atacs de ansietat a què eren tan propenses, i tal vegada fins i tot la tieta Amèlia no havia volgut retirar-se a descansar, malgrat els seus noranta-nou anys. Les nenes potser sí que eren al llit, però probablement encara despertes, almenys les quatre grans.

I entre la vergonya i la inquietud, però amb un provocador deix de satisfacció en alguna part del sentiment, es va aturar davant la porta, va treure d'una butxaca el clauer, va agafar la clau de la casa, la va desprendre de l'anella metàl·lica, va comptar fins a deu... i la vaig llençar amb totes les forces que li quedaven cap al túnel de la nit. I, com per art de màgia, va deixar de sentir dolor i cansament, va fer mitja volta i es va posar a caminar, lleuger, gairebé al trot, cap a un destí aquesta vegada molt definit: un cau en una pensió, damunt d'una sala de billars o una cava de jazz, amb un rètol lluminós intermitent a tocar de la finestra i un catre en què ajeure's a esperar la Gilda, i la intriga, i el misteri, i l'aventura...

Quan va haver deixat enrere mitja dotzena de travessies, esbufegant, va abaixar el ritme del pas. Va treure la capseta de pastilles de pega dolça mentolada per mirar d'embalsamar-se una mica el maltractat paladar, però no va gosar de ficar-se'n una a la boca ensagnada i tumefacta, i les va tornar a guardar. Va fer una repassada a l'estat de la gavardina: podia haver estat perfectament la d'en Bob, o la d'en Boggie, després d'alguna de les seves tempestuoses nits. Va somriure per on encara podia fer-ho –per dins– i va percebre alguna cosa a l'interior del costellam, enganxat al cor, que el va emocionar: era l'evidència d'una llibertat arbitrària i transgressora, clandestina i angosta, però més autèntica que cap altra de les que havia conegut.

Començava de bell nou a plovisquejar. Va decidir que, l'endemà el primer que faria seria comprar-se un barret. I es va recordar de l'Emili, de la seva teoria sobre els mals finals de tot allò que comença en dies plujosos. "Ves a saber quins finals entén ell, en el fons i en

concret, com a dolents –va cogitar–. N'hem parlat força vegades, d'aquesta qüestió, però mai no hem debatut específicament sobre l'adjectiu. I ell és de ramat, de granja, de reserva... Nosaltres, en canvi, som tot el contrari. Entenem la vida d'una altra manera, i d'una altra manera necessitem viure-la. No suportem els lligams, no admetem doctrines, no som de cap lloc. Fixeu-vos en Mitchum, en Bogart..., en mi!"